

Egynek nyoma veszett

Tikkasztó hőségben indultam terepre június közepén, a Bánom pusztán található tóhoz, ahol egy hattyúpár hat fiókát költött ki az idén. Már tavaly mutatkoztak néhányszor a területen, az idén pedig már fészket is raktak. A tóhoz érve, sajnos csak öt fiókát találtam szüleikkel, egy fióka eltűnt. Talán természetes pusztulás következtében, de az is lehet, hogy róka fogta meg. Ha így, ha úgy történt is, mindkettő a Darwin-féle természetes kiválogatódás elméletét erősíti meg, s ez így rendjén is van. Hírlík azonban, hogy valaki(k) – az oda járó kirándulók, esetleg pecások közül – befogta, s hazavitte. Talán majd felneveli, hogy aztán a felnőtt hattyú az udvarát díszítse. Hát ez már nincsen rendjén! A természetes élőhelyből kiragadott madár – vagy bármilyen állat – az udvar kerítései közé zárva, inkább az udvar szégyene, mintsem dísz.

Hírlík, de persze nem biztos, hogy így történt. Ha mégis, úgy „gratula” az elkövetőnek a „hősies” (értsd: bűnös) tettéért.

BALOGH István

Környezetvédelmi tábor a Jegricskán

Ha szeretnéd jobban megismerni környezeted élővilágát, akkor augusztus 19. és 24. között ott a helyed közöttünk! Színes, érdekes programok várnak rád: madárgyű-rűzés, növények és rovarok tanulmányozása, apró emlősök, hüllők és kétlélűek kutatása... valamint egyéb szabadidős tevékenységek.

Jelentkezhetsz augusztus 10-ig, a 064-25-22-347 telefonszámon.

Június 5-én, a környezetvédelmi világnapon, országsszerte különböző civil szervezetek, csoportok és önkéntes egyének kapcsolódtak be a Takarítsuk ki Szerbiát akcióba. Községünk is részt vett benne és különböző pontokon vezettek takarítást. A Falco csapata a felderítőikkel együtt a kastélykertben takarított. Az önkéntesek nagy mennyiségű szemetet gyűjtöttek össze zsákokba. Szomorú igazság, hogy a kihelyezett szemeteskukák és a rendszeres szemétszállítás ellenére is bőven volt mit összeszedni.

A vadászegyesület tagjai is kivették részüket a munkából. Csónakjaikkal a tavat tisztították, ahol sajnos, sok műanyag flakon, elpusztult halak és kacska, valamint sok minden egyéb úszott a vízen.

Reméljük, hogy ezzel az országos szinten szervezett akcióval, valamint az azt kísérő nemzeti szintű médiakampány segítségével sikeresebben fogunk hatni a társadalom figyelmének és öntudatának emelésére a környezetvédelmet és annak fontosságát illetően.

Orvvadászat és állatkínzás

Egy szép nyár eleji délután kinn a határban bandukolva fontosnak tartjuk, hogy fellélegezzünk, és a szürke hétköznapjainkat hátrahagyva, élvezzük a természetet. Sajnos nekem, csoportomnak nem sikerült. Történt ugyanis, hogy míg mi a téglagyári nádas egyik partján madarászunk, addig egy illető a nádas másik felén madarakra vadászott. Mivel pontosan nem láttuk, hogy merről jönnek a lövések, kiabálva próbáltuk tudtára adni, hogy itt emberek tartózkodnak, és megkértük, fejezze már be a lövöldözést. Vagy tíz percre abba is maradt a durrogás. Azt, hogy ebben a tíz percben mi történt, a cikk végére hagyjuk, mivel a második témához kötődik.

Már megnyugodtunk, hogy abbamaradt az orvvadászat, de tévedtünk. Folytatódott. Kétszer is felszólítottuk, hagyja abba, de azt a választ kaptuk, hogy: „Mit érdekel ez benneteket, semmi közötök hozzá!”. A bátor hang ellenére aztán mégis továbbállt. Sajnos nap, mint nap történnek hasonló esetek. Az illegális vadászat elleni törvények már rég hatályba léptek, annak betartatása viszont még gyerekcipőben jár. Csak bízni tudunk benne, hogy a jövőben a polgárok, polgári szervezetek és az

A téglagyárnál a kutyus egy rövid, 2 cm vastagságú kötéllal volt a fához kötve

állam közös erővel vissza tudja szorítani megmaradt élővilágunk erőszakos kifosztását.

Az orvvadászat a legtöbb európai országban szigorúan büntetendő, hazánkban viszont (legalábbis egyelőre) kevesen kapják meg érte méltó büntetésüket.

Ami a büntetéseket illeti, az állatkínzás terén is hasonló a helyzet... Visszatérve arra a bizonyos tíz percre, amiről a cikk elején volt szó, az előzőleg említett személy, üvöltözve, nyomdafestéket nem tűró szitkok közepette ütlegette a kutyáját. Távolról is hallottuk szegény eb nyuszítását és bordáinak, illetve testének dübörgését. A szerencsétlenek mindössze annyi volt a „bűne”, hogy nem hallgatott kellőképpen gazdájának hívó szavára. Ami a legfájóbb, semmit sem tehattünk ellene, mivel nálunk még nem léteznek szervek, amelyeket ilyen esetekben értesíteni lehetne. Felöltött bennünk az önbíráskodás gondolata, de józan eszünkre hallgatva nem válaszoltunk erőszakkal.

Nagyon hiányzik az emberekből az állatok iránti megbecsülés, tisztelet. Sajnos, elég sokan tárgyként kezelik háziállataikat, nem pedig érző és a magukhoz mérten értelmes lényként. Nem szabadna tolerálnunk az állatok ellen irányuló erőszakot.

FARAGÓ Zoltán